

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Beata Gudowska

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku A. spółki z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
z udziałem zainteresowanych: D. W., K. W., K. K.
o podstawę wymiaru składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 października 2014 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2013 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...), w sprawie A. Spółki z o.o. w W. (wnioskodawcy) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T. o wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, przy udziale zainteresowanych D. W. , K. W. i K. K., (1) ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia w stosunku do zainteresowanych: D. W. na kwotę 2.888,88 zł, K. W. na kwotę 806,15 zł, K. K. na kwotę 1.171,29 zł oraz (2) odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy w stosunku do zainteresowanych.

Sąd Apelacyjny wskazał, że stosownie do art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach majątkowych z zakresu prawa pracy i

ubezpieczeń społecznych, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Postępowania sądowe rozpoczęły odwołania od decyzji pozwanego organu rentowego, który wobec każdego pracownika (zainteresowanego w sprawie) wydał oddzielne decyzje. Korygował w nich indywidualną podstawę wymiaru składek, odrębnie względem każdego pracownika. W decyzjach dotyczących zainteresowanych różnica między zadeklarowaną przez płatnika podstawą wymiaru składek a należną według pozwanego, liczoną od podstawy wymiaru nie niższej niż kwota prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej na dany rok kalendarzowy, jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Decyzje pozwanego określały przedmiot indywidualnych spraw ubezpieczonych pracowników. Odwołania od decyzji wniósł wprawdzie płatnik (pracodawca), jednak nie zmieniło to charakteru sprawy - nadal były to odrębne sprawy sądowe wynikające z poszczególnych decyzji. To, że później sprawy te zostały połączone do łącznego rozpoznania na podstawie art. 219 k.p.c. nie zmienia pierwotnej wartości przedmiotu sporu i zaskarżenia w każdej z odrębnych spraw.

Mając na względzie, że w niniejszej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi różnica między wysokością należnych składek na ubezpieczenie społeczne a wysokością faktycznie zapłaconych składek, obliczonych od przychodów odrębnie dla każdego z zainteresowanych, tak obliczona wartość przedmiotu zaskarżenia kształtuje się w sprawach zainteresowanych poniżej dziesięciu tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.).

W zażaleniu skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania - art. 21 w związku z art. 398²¹ § 2 k.p.c. przez ich niezastosowanie i błędne przyjęcie wartości przedmiotu zaskarżenia w kwotach podanych na wezwanie Sądu w stosunku do zainteresowanych, art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c. przez niezasadne przyjęcie, że zainteresowani - pracownicy wnoszącego zażalenie - występują w sprawie na zasadzie współuczestnictwa formalnego.

W ocenie wnoszącego zażalenie, przyjęte przez Sąd Apelacyjny wyliczenie wartości przedmiotu zaskarżenia jest sprzeczne ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 17 kwietnia 2009 r., II UZ 12/09, według którego objęcie jednym wyrokiem wielu decyzji, ustalających podstawę wymiaru

składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenia zdrowotne pracowników zatrudnionych u płatnika składek (pracodawcy) oznacza, że przy ustalaniu wartości przedmiotu zaskarżenia, roszczenia z nich wynikające podlegają zsumowaniu.

W konsekwencji żalący się wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) w celu nadania biegu skardze kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie trzeba przypomnieć, że spory dotyczące niewykonania lub nienależytego wykonania przez płatnika obowiązku opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne wymagają wydania decyzji indywidualnych (odrębnych), tak wobec płatnika składek jak i - przede wszystkim - ubezpieczonych pracowników.

Oznacza to, że wartością przedmiotu sporu oraz przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia będzie wartość niezapłaconych składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne za sporne okresy od określonych przychodów ze stosunku pracy, które zostały pominięte przez płatnika w podstawie wymiaru i obliczeniu składek przekazanych do organu ubezpieczeń społecznych indywidualnie za każdego ubezpieczonego pracownika.

Kontrowersje i rozbieżności jurysdykcyjne dotyczące spełnienia warunków przedmiotowej dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o składki na ubezpieczenia społeczne od spornej podstawy ich wymiaru (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010 r., I UZ 11/10, I UZ 8/10, I UZ 12/10, I UZ 13/10, niepublikowane; z dnia 18 maja 2010 r., I UZ 29/10 i z dnia 20 września 2010 r., I UZ 116/10, niepublikowane; z dnia 22 lipca 2009 r., niepublikowane oraz z dnia 26 czerwca 2012 r., II UK 290/11, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 161 oraz odmienne stanowisko zajęte w postanowieniu z dnia 17 kwietnia 2009 r., II UZ 12/09, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 301), zostały rozstrzygnięte w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II UZP 1/14 (dotychczas niepublikowanej), z której wynika, że w razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych

decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.)”.

Podzielając stanowisko zawarte w tej uchwale, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 394¹ § 3 w związku z 398¹⁴ k.p.c.).